

ननु किंप्राणत्यागेन किंचित्कालं ज्ञाननिष्ठो भवेति चेत्तत्राह अज्ञानं चेति चकारात्तत्संस्कारश्च तच्च त्वत्कृपयैवेत्याह भवतेति ॥ ७ ॥ ८ ॥ आत्म
नाबुद्ध्या आत्मानं मनः आत्मनि प्रत्यक्प्रकाशे समाधाय परमात्मानं दध्यौ अस्पंदासुःलीनप्राणः यथातरुः स्थाणुः ॥ ९ ॥ तमेव विशिनष्टि प्राक्कूले
प्रागग्रे बर्हिषि दर्भे ॥ १० ॥ तदेवं ब्रह्मभूते तस्मिन् तक्षकागमनादिकं पिष्टपेषणमिवाभवदिति दर्शयति तक्षक इति त्रिभिः हेविप्राः ॥ ११ ॥ तं विष

अज्ञानं च निरस्तं मे ज्ञानविज्ञाननिष्ठया ॥ भवता दर्शितं क्षेमं परं भगवतः पदम् ॥ ७ ॥ सूत उवाच इत्युक्त
स्तमनुज्ञाप्य भगवान्वा दरायणिः ॥ जगाम भिक्षुभिः साकं नरदेवेन पूजितः ॥ ८ ॥ परीक्षिदपिराजर्षिरात्मन्या
त्मानमात्मना ॥ समाधाय परं दध्यावस्पंदासुर्यथा तरुः ॥ ९ ॥ प्राक्कूले बर्हिष्यासीनो गंगाकूल उदङ्मुखः ॥ ब्रह्म
भूतो महायोगीनिःसंगश्छिन्नसंशयः ॥ १० ॥ तक्षकः प्रहितो विप्राः क्रुद्धेन द्विजसूनुना ॥ हंतुं कामो नृपंगच्छ
न्दर्शपथिकश्च पम् ॥ ११ ॥ तं तर्पयित्वा द्रविणैर्निवर्त्य विषहारिणम् ॥ द्विजरूपप्रतिच्छिन्नः कामरूपो दशानृ
पम् ॥ १२ ॥ ब्रह्मभूतस्य राजर्षेर्देहो हि गरलाग्निना ॥ बभूव भस्मसात्सद्यः पश्यतां सर्वदेहिनाम् ॥ १३ ॥ हाहा
कारो महानासीद्बुवि खेदिक्षु सर्वतः ॥ विस्मितास्त्यभवन् सर्वे देवा सुरनरादयः ॥ १४ ॥ देवदुन्दुभयो नेदुर्गंधर्वा
प्सरसो जगुः ॥ वटेषु पुष्पवर्षाणि विबुधाः साधुवादिनः ॥ १५ ॥ जनमेजयः स्वपितरं श्रुत्वा तक्षकभक्षितम् ॥
तथा जुहावसंक्रुद्धो नागान्सत्रे सह द्विजैः ॥ १६ ॥ सर्पसत्रे समिद्धाग्नौ दह्यमानान् महोरगान् ॥ दृष्ट्वेद्रं भयसंवि
ग्रस्तक्षकः शरणं ययौ ॥ १७ ॥ अपश्यंस्तक्षकं तत्र राजापारीक्षितो द्विजान् ॥ उवाच तक्षकः कस्मान्न दह्येतोर
गाधमः ॥ १८ ॥ तं गोपायति राजेन्द्र शक्रः शरणमागतम् ॥ तेन संस्तंभितः सर्पस्तस्मान्नाग्नौ पतत्यसौ ॥ १९ ॥

चिकित्स्यापरीक्षिद्रक्षणेन द्रव्यार्जनायागच्छंतम् तत्र स्थालीढवटवृक्षस्य भस्मीभूतस्य पुनरंकुरादिक्रमेणोत्थापनाद्विषहारिणं तदपेक्षितद्रविणैः सं
तर्प्य ततो निवर्त्य द्विजरूपेण तिरोहितः सन्न दशत् ॥ १२ ॥ तच्च पुत्रकृत्यमिव जातमित्याह ब्रह्मभूतस्येति ॥ १३ ॥ तत्र क्षणं सर्वेषां दुःखं च ततः परमु
त्सवं चाह द्वाभ्याम् हाहाकार इति ॥ १४ ॥ १५ ॥ प्रासंगिकमाह जनमेजय इत्यादि सर्पाभिचारसत्रे द्विजैः सह वर्तमानः यथावदा जुहाव जुहावेति
वा सर्वसर्पावाहने कारणमाह संक्रुद्ध इति ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ कस्मात्तक्षको न दह्येत इत्युक्ताः संतो द्विजा ऊचुः तमिति तेन इंद्रेण असौ सर्पः ॥ १९ ॥